

Sygn. akt II CSK 376/17

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku M. J. i G. J. następców prawnych J. J.
przy uczestnictwie Miasta Ł.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 18 kwietnia 2016 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Uczestnik we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), któremu nadał formę pytania, jak traktować korzystanie z nieruchomości za zgodą jej właściciela, który jest w podeszłym wieku. Powołał też formalnie art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c., jako podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ale nie objaśnił, na czym miałyby polegać zastosowanie tych przepisów w niniejszej sprawie. Stwierdził natomiast, że postępowanie w sprawie może być dotknięte nieważnością, gdyż stan prawny jednej z działek był sporny i jest możliwe, że prawo własności do niej przysługiwało Skarbowi Państwa, który nie brał udziału w postępowaniu, a nie Gminie Ł..

Zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. ma mieć poważny, istotny i uniwersalny charakter. Powinno wywoływać zasadnicze kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne, o których Sąd Najwyższy nie miał okazji jeszcze się wypowiedzieć. Rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego powinno być konieczne dla wydania prawidłowego orzeczenia w sprawie, w której wniesiona została skarga kasacyjna, ale i dla rozwoju judykatury. Skarżący oprócz sformułowania zagadnienia powinien przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Zagadnienie mające - z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu - istotne znaczenie

do systemu prawa nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej szczegółowych elementów podstawy faktycznej rozstrzygnięcia (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 kwietnia 2015 r., V CSK 598/14).

Wywód skarżącego w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia określonych wyżej wymagań i nie wykazuje, żeby w sprawie występowało istotne zagadnienie prawne. Skarżący nie określił, w związku z jakimi przepisami prawa ma pozostawać sformułowane przez niego pytanie. Trudno je łączyć z jedynym przepisem wymienionym przez skarżącego w obrębie podstaw kasacyjnych, a mianowicie z art. 172 k.c., gdyż przepis ten nie reguluje problemów kwalifikowania rozmaitych postaci władania nieruchomościami, jako posiadania oraz poszczególnych kategorii posiadania. Na podstawie lakonicznego wywodu skarżącego nie sposób też dociec, jakie znaczenie dla określenia charakteru władania nieruchomością miałby mieć podeszły wiek jej właściciela, który ma akceptować korzystanie z nieruchomości w zamian za świadczoną mu opiekę. Taki stan korzystania z nieruchomości przez wnioskodawcę za akceptacją właściciela mógł w niniejszej sprawie istnieć tylko do śmierci właścicielki, a zatem do 5 lipca 1984 r. W sprawie nie ma ustaleń, z których by wynikało, że także następcy prawni byłej właścicielki godzili się na korzystanie z nieruchomości przez wnioskodawcę i wyznaczali zakres tego korzystania.

Zaniechanie wezwania do udziału w sprawie toczącej się w postępowaniu nieprocesowym osoby, której mógł przysługiwać status uczestnika nie prowadzi do nieważności postępowania (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna - z 20 kwietnia 2010 r., III CZP 112/10, OSNC 2010, nr 7 - 8, poz. 98).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.